

ESPECTACLES

La música clàssica vol seduir el públic familiar

‘Operetta’ i ‘Sona Bach’ van més enllà dels tòtems

Reportatge

EUGÈNIA SENDRA / LAURA SERRA

Sona la *Marxa triomfal d’Aïda*, de Giuseppe Verdi, i entren els 26 cantants-actors del Cor de Teatre a escena. No han vingut a fer un recital de cant líric, tranquils: han vingut per fer riure. A través de catorze dels temes més famosos del repertori operístic –*La Traviata*, de Verdi; *Carmen*, de Bizet; *Guillem Tell*, de Rossini; *La flauta màgica*, de Mozart, etc.–, l’espectacle *Operetta* teixeix un recital d’esquetxos humorístics de teatre gestual. El més curiós, però, és que els mateixos músics són, literalment, homes orquestra: posen la banda sonora simfònica de l’espectacle a capella, sense l’ajut de cap instrument i a sobre interpreten els gags. Jordi Purτί (creador del precedent *Hoplera*) dirigeix un espectacle que trenca la barrera intel·lectual que té el públic profà respecte a la lírica, dessacralitza el gènere i l’acosta a tots els públics: “No hi ha barrera d’edat ni d’origen geogràfic ni de coneixements operístics”, assegura Purτί. Només es barregen tres ingredients: gest, humor i òpera. “El text de l’espectacle es diu amb el cos, i la veu n’és la banda sonora”, descriu.

Operetta s’estrena aquest diumenge al Teatre Municipal de Girona i després farà temporada al Teatre Nacional del 14 de maig al 5 de juny, en horari familiar de cap de setmana –cosa que no hauria d’excloure el públic adult, tot i que sovint l’allunyi–. I també aquest diumenge es tanca l’exitós cicle de concerts Sona Bach, que ha capitanejat el genial saxofonista Llibert Fortuny a L’Auditori. En aquest cas, el públic al qual es dirigeix el quintet –teclats, bateria, baix, saxo i flautes, amb l’ajut de

noves tecnologies–, que interpreta els temes més alegres del compositor Joahn Sebastian Bach, té d’un any en amunt.

Els *Concerts de Brandenburg*, les *Variacions Goldberg*, les invencions i les suites, entre altres, sonen en alguns moments a un pam de les criatures, que també participen de l’espectacle cantant les melodies populars de *Dalt del cotxe* i *El gegant del pi* (intercalades amb les peces del compositor barroc). La gran qüestió és a què sona Bach al segle XXI passat pel filtre de Fortuny. “Es tractava d’aproximar Bach a la gent i hem fet arranjaments de *reggae*, rock o blues... hem anat més enllà per apropar-lo estèticament al dia d’avui, l’interpretem amb els mitjans que tenim els músics d’ara”. La barreja d’instruments també sorprèn: un saxo electrònic conviu amb instruments analògics com el salteri o la flauta (i amb les sonoritats d’una escombria i una bossa d’escombraries).

Sense ofendre els clàssics

“A *Operetta* no fem òpera –avisa el director musical del banyolí Cor de Teatre, David Costa–, és una altra sonoritat i, a més, amb els cantants en constant moviment. Utilitzem les melodies i harmonies del cant líric per fer una música cambrística. Són 26 intèrprets per fer d’orquestra, cor i solistes, no és el mateix que si hi ha 80 músics al fossar i 60 persones cantant!” El respecte per la mare dels ous, per Bach i per l’òpera *come il faut* és absolut, tot i que hi hagi gags que ratllin l’actitud foteta –fins i tot fan un homenatge al públic que tus i fan aparèixer Charlie Rivel a l’*Habanera de Carmen*–. Les dues obres són una fórmula divertida i desacomplexada per acostar la música clàssica, sigui escenificada o no, a un públic més ampli –i força més jove– fent servir l’humor blanc i la diversió com a excusa. —

Sona Bach
El quintet electrònic i analògic interpreta un clàssic que sona a ‘reggae’

‘Operetta’
26 intèrprets fan d’actors i de banda sonora, d’orquestra, cor i solistes

A dalt, el Cor de Teatre que protagonitza *Operetta* al TNC i, a sota, Llibert Fortuny interpretant Bach entre el públic. DAVID RUANO / SCOTT CHASSEROTT